

Gülşah
Mursaloğlu

downtime,
spread
too thin

27.12.2024–
22.02.2025

SANATORIUM

pul pul
döküldü,
ufalandı
zaman

Olanaksız Gözükse de

A. Laurie Palmer

Kapı gıcırdayıp çarparak kapanıyor ve başlıyoruz. Neredeyiz? Depo ünitelerinin yan yana dizili olduğu, tuhaf derecede temiz, parlak, aydınlık bir koridordayız. Yerde kümeler halinde yumurtalar görüyoruz. Genç beyaz bir kadın bu kapalı alanda yalınayak, yavaş ve dikkatlice, hiç ses çıkarmadan hareket ediyor, ta ki yerden aldığı yumurtayı depo kapılarından birinin oluklu metal levhasına sürtene dek. Metalin üzerinde kalsiyum karbonat, sert kabuğun üzerinde sert bir kabuk. Ardından yumurtayı havalandırma borularına düzensiz aralıklarla çarpıyor, o pürüzsüz oval form küçücük, girintili dikdörtgenlerle karşılaşılıyor. Yine de çoğunlukla ölçülü ve yoğun bir sessizlik içinde hareket ediyor: bir yumurtayı yakından incelemek için yere eğiliyor, ağırlığını tartar gibi bir o eline bir bu eline alıyor, bazen de kulağıyla depo kapısı arasına sıkıştırıp dinliyor — ya da önce bir tanesini, sonra ikincisini ve üçüncüsünü alıp koyu renkli elbisesinin yan cebine atıyor, hepsi orada kayboluyor. Yumurtanın birini soyup yiyor. Şaşırtıcı, çünkü o âna dek yumurtaların pişmediğini ya da içlerinin boş olduğunu düşünmüştüm. Düşüncelere dalmış, yavaşça çiğneyişini izliyoruz, sanki her bir hissi bir deneymiş gibi. İlk bakışta yumurtalarla ilgili olduğunu düşünüyoruz, ancak kadının hareketleri ve duysal sorgulamaları aracılığıyla kendini yavaşça belli eden ve parçalar halinde sunulan asıl soruya biraz daha yaklaşmış buluyoruz kendimizi: Bu yumurta nasıl ses çıkarıyor? Peki bunun tadı nasıl? Bu yumurtanın ayak parmaklarını arasındaki hissi nedir? Ne kadar ağır? Bu yumurta bilgi iletebilir mi, bana kapının ardında ne olduğunu söyleyebilir mi? Bu sorular herhangi bir cevaba diremiyor, çözülemiyor. Videonun asıl mevsusu, yumurtaların ötesine geçse de onların garip ve çelişkili maddeselliği etrafında şekilleniyor.

Kadının koridor boyunca ilerleyişi sırasında araya başka görüntüler giriyor: mekanik bir tumblerde yüksek sesle birbirine çarparak dönen yumurta kabukları aniden duruyor, sonra gerisin geriye tekrar çarpışmaya başlıyor; iki bedensiz el bir kaşık üzerinde tekinsizce dengede duran yumurtayla çekişmeli bir oyun oynuyor—(senin mi, benim mi? zaman hem ileri hem geri gider mi?)—ya da yumurtalar düzenli bir şekilde tumbrelara dolduruluyor, kırık kabukları yakalanıyor, daha da eziliyor ve sonra bırakılıyor. Bu eylemler, soyut mavi bir boşlukta hızlı, düzenli, makinevari hareketlerle kaydedilmiş, sanki insan-dışı bir amaç onları yönlendiriyormuş ya da insana ait oldukları kendini belli eden bu eller makinelerin işini yapıyormuş gibi.

Kadının merakı istem dışı bir güç tarafından şekilleniyor gibi; bedenimizdeki otonom süreçlerin, bilinçli olarak talep etmediğimiz eylemleri gerçekleştirmemizi sağlaması gibi. Tam olarak uyurgezer olduğunu söyleyemeyiz. Aksine fiziksel olarak farkında ve dikkatli, ancak zamanın askıya alındığı, ne doğrusal ne de kümülatif bir biçimde hareket ettiği, sınırları belli bir alan içinde hareket ediyor. Koridorun sonuna geldiğinde, küçük mekanik tumbler onu bekliyor. Haznesi boş; diz çöküp yumurtaları doldurmaya başlıyor. Fakat yumurta kabukları tumblerde döndürülmüştü; çoktan paramparça olmuşlardı. Döndürülüşlerini ve takırdamalarını izlemiş, kırık kabuk parçalarının bir yığının içine düştüğünü görmüştük zaten. Yumurtaların-zamanı, tıpkı rüya-zamanı gibi, dairesel olmakla birlikte tekrarlar içerir ve rastlantısaldır (çatlayacak mı yoksa çatlamayacak mı?) Mineral açıdan bakacak olursak, yumurta kabukları kompostta kolayca çözünür; kabuğu oluşturan elementler önce bitkiler tarafından emilir, sonra da hayvanlar tarafından tüketilir ya da yavaşça birikerek tortul kayaçlar haline gelir—tabii hızlı bir şekilde tekrardan bedenlerde yumurtaya dönüşmezlerse.

SANATORIUM

Gülşah'ın işleri uzun süredir, yaşam ve yaşam-dışı addedilen arasındaki sınırdaki ileri geri salınan maddi failliği araştırmayı sürdürüyor Özellikle yumurtalar varlık ve nesne arasında gidip gelen bu alanda konumlanıyor. Kabuk serttir ama nefes alır, geçirgendir; içinde beklerken şekil alan, henüz kesin olarak canlı olmayan madde formunu geçici olarak koruyan bir çerçeve teşkil eder. Kabuk, başka bir bedenin dışındaki geçici evdir; ama aynı zamanda bu beden hem uzantısı hem de ürünüdür. Peki bu kapının arkasında neler oluyor?

Elizabeth Povinelli ve diğer birçok kişi yaşam ve yaşam-dışı (cansız) arasındaki sınırın neden bu kadar sıkı denetim altında tutulduğunu sorguluyor. Canlı varlıklar ve nesnelere dünyası arasındaki geçişken karşılıklılığın kanıtları her yerde bariz bir şekilde görülürken; insanlar vücutlarının—tüm acayıplığına rağmen—maddi failliğini ve cansız nesnelere canlılığını reddediyor. Bu reddediş aynı zamanda dünyanın henüz hayal edilmesine izin verilmeyen şekillerde dinlenme ve yenilenme potansiyelinin de reddedilmesi anlamına geliyor. Kapitalizmin üretkenlik talebi ve ölümlülüğe karşı bir savunma olarak geliştirilen insan istisnacılığı dinlenme, boş zaman, beden zamanı, uyku hali, mantıksızlık, çelişki, karışıklık, dolanıklık ve rüya gibi kavramların önünü keser ve onları dışlar. Bu kavraması zor sınırı daha yakından anlamak ve merakımızın üstüne gitmek için daha fazla alanımız ve zamanımız olsaydı, dünyaya dair başka neler öğrenebilirdik?

Lazer yazıcının üzerinde strafordan yapılmış bir yumurta duruyor. Büyükçe, kaz ya da pelikan yumurtası boyutunda. Onu sahilde, ölü bir pelikanın yanında buldum. Burada, California kıyılarında, pelikanların ölüm sebebinin, okyanusun ısınmasıyla beraber balıkların pelikanların dalabileceği derinliklerin altında yüzmesi olduğu söyleniyordu. Pelikanlar, bu kadim kuşlar, yüzeye yakın yüzen her şeyi yiyorlar, ki bunlar çoğunlukla plastik atıklar. Pelikanlar ya açlıktan ölüyor ya da boğazlarına takılan plastikten boğuluyorlardı, her iki durumda da ölüleri sahile vuruyordu. Bu strafor yumurtayı, Gülşah'ın benden sergisi için bir şeyler yazmamı rica ettiği sıralarda buldum. Bu durum beni ağlattı. Ama şimdi, aylar sonra, pelikanlar açıklanamayan bir şekilde geri döndüler. Yine alçaktan, yavaş bir şekilde uçan uzun formları dalgaların yarım metre üstünde. Prehistorik silüetleri gittikçe gariplişmiş, cılız gövdelerine orantısız büyüklükteki kafaları ve kanatlarıyla uçuyor, süzülüyor, dalgalanıyorlar; kocaman genişleyebilen çift çeneleriyle balık yakalamak için ansızın suya dalıyorlar. Balıklar tekrar yüzeye yakın yüzüyor; okyanusun hâlâ çok sıcak olmasına ve plastik atıkların birikmeye devam etmesine rağmen.

Yumurtanın çıkardığı tekdüze sesler* hem insani incelikleri hem de mekanik tekrarları olan ritmik ve büyümlü sözler dizisi gibidir. Mekanik hareketler ve akışkan süreçlerin yanı sıra damlama, kayma, sızıntı, ateş ve gösterişli, hatta bazen zehirli gözüken renkler Gülşah'ın önceki işlerinde de mevcut. Bu videodaki tek renk ise kadının el ve ayak parmaklarındaki koyu mavi oje. Fakat bu renk sergide yer alan seramik eserlerin üzerindeki sıralarda ve uyku döngülerinin başlangıcını ve bitişini işaret eden hareketli LED ışıklarda da yankılanıyor. Fırınlanmış seramiğin süresi ve uykunun düzensizliğinin yan yana gelişi ve yumurtaların askıya alınması/gebeliği/dönüşümü zamanı aynı anda birçok yöne çekiyor. Sebep ve sonuç ilişkisi bu enginlikte önemsizleşiyor—"bir amaç uğruna" yok artık—sadece olanaksız gözükse de hayatı bir çırpıda yaratan öngörülemez bir yoldan çıkış ve aksama mevcut.

* Yazar burada chanting kelimesini kullanarak için İngilizce ismine (A Chanting Egg, Near the Dent) atıfta bulunmaktadır.

Against All Odds

A. Laurie Palmer

The door rumbles loudly and slams shut to start. Where are we? Inside a curiously clean, brightly lit corridor lined with storage units. Clusters of eggs appear on the floor. A young white woman in bare feet moves slowly and carefully through the enclosed space, making no sound except when she picks up an egg and runs it along the corrugated metal of a storage locker, scraping calcium carbonate on metal, hard shell on hard shell. Then she bumps the egg along the vents in hiccups, smooth oval form meeting tiny, indented rectangles. Mostly, though, she moves in a measured, compressed silence, bending down to examine an egg, or passing one back and forth between her hands as if weighing it, or pressing one between her ear and a storage locker door, listening—or slipping one, and then two, and then three, into the side pocket of her dark dress, where they disappear. One egg she peels and eats. Which is a surprise because I assumed all the eggs were uncooked, or hollow. We watch her chew slowly and thoughtfully as if every sensation were an experiment. Through her movements and sensory inquiries, we are drawn into one long, slow question, seemingly about eggs, elaborated in multiple parts: how does this one sound? how does this one taste? how does this one feel between my toes? how heavy is this? Can this egg transmit information, can it tell me what's behind the door? These questions resist resolution; the long question of the video is bigger than the eggs, though it takes form through their strange and contradictory materiality.

The woman's movement along the corridor is intercut with other images: of eggshells revolving in a mechanical tumbler, loudly clattering until they stop abruptly, then reverse, and start clattering again; and of two disembodied hands, playing tug of war with an egg that is precariously balanced on a spoon (is it yours or is it mine? does time move forward and backward?)—or methodically dropping eggs into the tumbler, or catching broken shells, crushing them more, then letting go. These actions are shot in a nonspace of abstract blue, and enacted with brisk, regular, machinic movements as if a non-human purpose was driving them, as if the clearly human hands were doing the work of machines.

The woman's curiosity seems driven by something other than intention, in the way that autonomic processes in our body move us to perform actions we don't consciously request. She is not exactly sleep-walking, instead physically aware and alert, but moving in an enclosure where time's arrow is suspended, neither linear nor cumulative. When she reaches the end of the corridor the small mechanical tumbler is waiting for her. Its cannister is empty; she kneels and starts to fill it with eggs. But the eggshells have already been tumbled; they have already been crushed. We've already watched them revolve and clatter, we've seen pieces of broken shell fall into a pile. Egg-time, like dream-time, is circular, repetitive, and aleatory (will it, or will it not hatch?). From a mineral perspective, eggshells decompose easily in the compost, their elemental parts reabsorbed by plants, and then by creatures, or slowly accreted as sedimentary rock, if not reconstituted quickly in bodies as eggs.

Gülşah's work has insisted over a long period of time on exploring a material agency that teeters on the border between life and not-life. Eggs in particular oscillate between being and thing. The shell is a hard but breathing, porous, enclosure temporarily protecting a form of matter not yet definitively alive—waiting, forming. The shell is a temporary house, outside another body, but an extension of that body, as well as its product. What's happening behind that door?

Elizabeth Povinelli and many others have questioned why the border between life and not-life is so tightly policed. Evidence of the porous reciprocity between living beings and the world of things is obvious everywhere, and the refusal of humans to acknowledge the material agency of our bodies in all their strangeness, as well as the liveliness of non-living things, is, in part, a refusal of the world's potential for rest and for renewal in ways that have not yet been allowed to be imagined. Capitalism's demand for productivity and a human exceptionalism built up in defense against mortality occlude and preclude recess, downtime, body time, dormancy, as well as illogic, contradiction, complexity, entanglement, and dream. What else might we find at work in the world if there was more space and time to be curious about exploring this elusive border?

I have a styrofoam egg sitting on my laser printer. It is big, goose or pelican size. I found it on the beach, next to a dead pelican. Here in coastal California, we were told the pelicans were dying because the ocean was warming and the fish were swimming deeper than the pelicans could dive. The pelicans, ancient birds, were eating whatever they could find that floats near the surface, which is mostly plastic trash. The pelicans were either starving, or they were choking on the plastic, and either way, arriving dead on the beach. I found the styrofoam egg around the time that Gülşah invited me to write for her show. It made me cry. But now, months later, the pelicans are inexplicably back. Flying again in low, long, slow, formations a foot or two above the waves, their prehistoric silhouettes exceedingly strange, huge heads and wings out of proportion with their skinny bodies, soaring, skimming, wavering and then dropping with a splash to capture a fish in their enormous expandable double chins. Fish are swimming again near the surface, though the ocean is still too warm, and the plastic trash accumulates.

Chanting is a rhythmic incantation, both humanly nuanced and mechanically repetitive. Mechanical movements and run-away processes, as well as drip, slippage, ooze, fire, and extravagant, sometimes poisonous colors have run throughout Gülşah's previous work. The only color in this video is the dark blue nail polish on the woman's fingers and toes, but it reverberates with the colors of the glazes in the ceramic works also present in the exhibition, and that of the shifting LED light registering the on and off of sleep cycles. The duration of heat-fired ceramic next to the erratics of sleep, and the suspension / gestation / transformation of eggs, stretches time in multiple directions simultaneously. Cause and effect are irrelevant in this expanse—there is no "in order to" —only the unpredictable swerve, the disruption, that produces life with a jolt, against all odds.

SANATORIUM

A Chanting Egg, Near the Dent | Kuytuda

Uğuldayan Yumurta

2024

Tek kanallı video yerleştirme | Single channel video
installation

14'06"

5 + 1 AP

değişken boyutlarda | dimensions variable

Performansçı | Performer: Gizem Seçkin

Eller | Hands: Elif İnce, Derya İnal, Deniz İnal, Gülşah Mursaloğlu

Görüntü Yönetmeni | Director of Photography: Ilgar Gökhan

Kurgu ve ses tasarımı | Editing and sound design: Merve Ertufan,
Gülşah Mursaloğlu

Image stabilization, composting: Merve Ertufan

İkinci kamera | Second camera: Oğuzhan Çoban

Prodüksiyon | Production: Zeynep Ekmekci

Ses | Sound: Berkay Köksal, Batuhan Gündoğdu

Işık | Gaffer: Erol Cevahiroğlu

Final sound mix: Ilgar Gökhan

Renk | Color: Jakob Reinhardt

ed. 1/5

SANATORIUM

An Accelerated Million-Year Long Encounter of
Sorts | Hızlandırılmış Milyon Yıllık Karşılaşma
2024

Seramik, sır, yumurta kabukları, lateks, alüminyum
Stoneware, glaze, eggshells, latex, aluminium
değişken boyutlarda | dimensions variable

SANATORIUM

Sea-change Through the Waves | Dalgalar Boyu

Derya-değiş

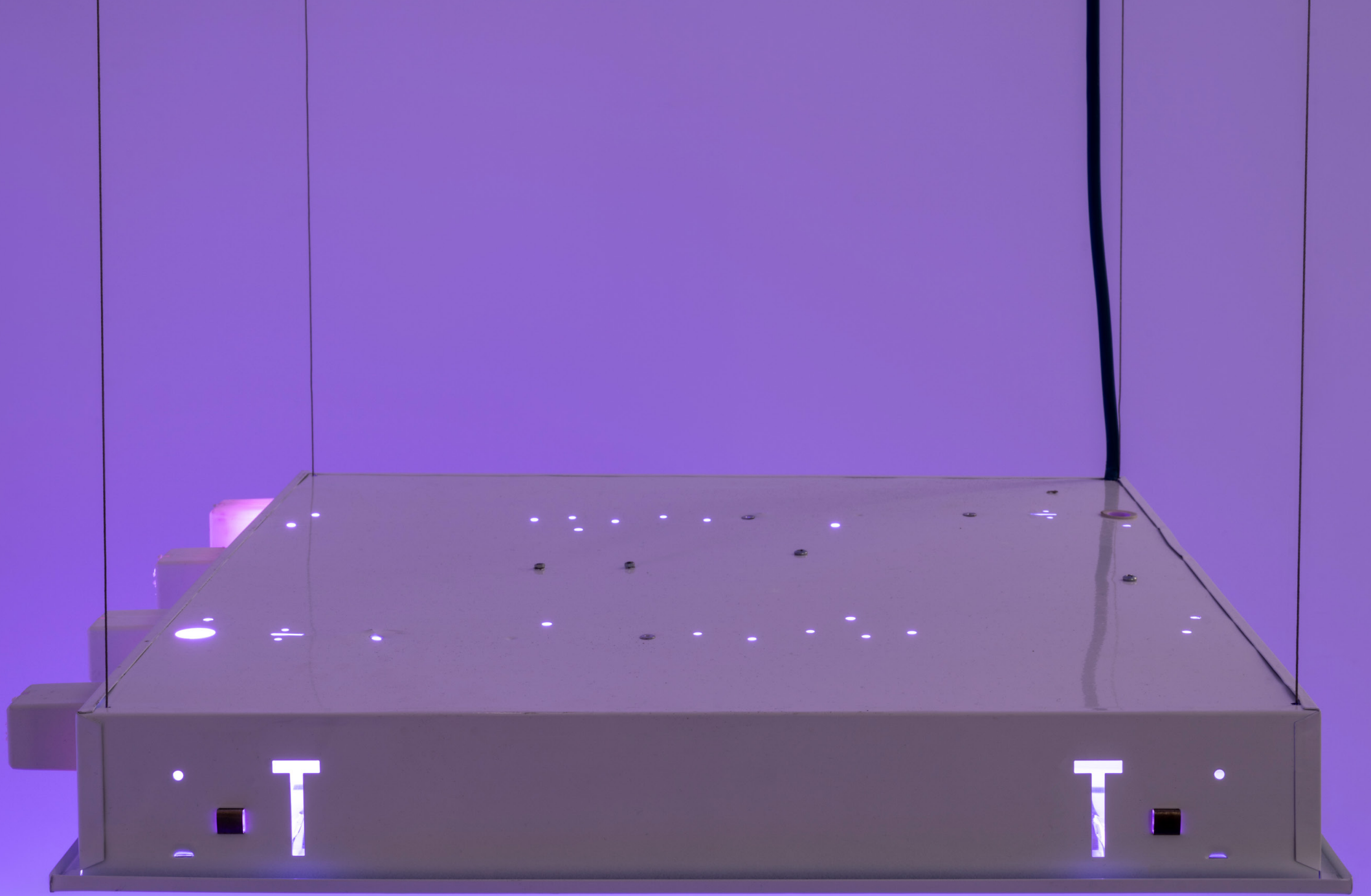
2024

LED Işık, Arduino | LED lights, Arduino

değişken boyutlarda | dimensions variable

SANATORIUM

Ring Around the Rosie Within the Pores |

Gözeneklerde Kutu Kutu Pense

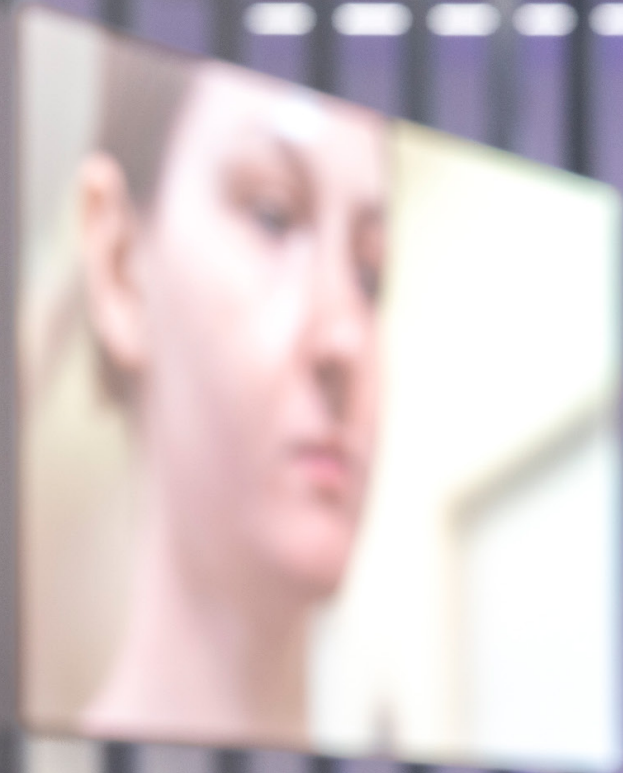
2024

Yumurta kabukları, sodyum aljinat | Eggshells,
sodium alginate

değişken boyutlarda | dimensions variable

SANATORIUM

Dogdays in Retrospect 1 | Bir Isı Dalgası Hatırında 1

2022

El yapımı kağıt üzeri serigrafi | Screenprint on

handmade paper

5 + 1 AP

73 x 39 cm (çerçevesiz | framed)

ed. 1/5

SANATORIUM

Dogdays in Retrospect 7 & 8 | Bir Isı Dalgası

Hatırında 7 & 8

2022

Gıda atıklarından elde edilen organik deri üzerine
serigrafi baskı | Screenprint on organic leather
made from food waste

2 + 1 AP

73 x 39 cm (çerçeveseli | framed)

ed. 1 & 2

SANATORIUM

Gülşah Mursaloglu

1989 born in İstanbul. Lives and works in Berlin, Germany.

<https://gulsahmursaloglu.com/>

EDUCATION

2015 M.F.A. in Studio-Painting and Drawing, School of the Art Institute of Chicago, Chicago, IL, USA

2013 Post-baccalaureate Certificate in Studio-Painting and Drawing, School of the Art Institute of Chicago, Chicago, IL, USA

2012 B.A. in Sociology, Boğaziçi University, İstanbul, Turkey

SOLO & DUO EXHIBITIONS

2024 Down Time, Spread Too Thin, Sanatorium, İstanbul, Turkey

2019 A Notation, for Every Crossing (with Ezgi Tok), poşe, İstanbul, Turkey

2014 Drip Music (with Jihae Park), Gallery X, Chicago, IL, USA

GROUP EXHIBITIONS (SELECTED)

2024 I Only Work with Lost and Found, Kunstraum Kreuzberg, Berlin, Germany

2024 Border_less Editions, Galeri Nev, Ankara, Turkey

2023 Vicious Cycle, Art Laboratory Berlin, Germany

2023 What are the Words You Do Not Have Yet?, Framer Framed, Amsterdam, Netherlands

2023 Border_less Editions, İmalathane, Bursa, Turkey

2022 Eloquent Things, Milli Reasürans Art Gallery, İstanbul, Turkey

2022 Memory in Our Bones, Green Art Gallery, Dubai, UAE

2021 Hosting Bodies, Sanatorium, İstanbul, Turkey

2021 The Ambiguous, Vision Art Platform, İstanbul, Turkey

2021 Soil and Surfaces, L'autre Rapport a la Terre, Forcalquier, France

2021 Once Upon a Time Inconceivable, Protocinema, İstanbul, Turkey

2021 The Cling, Büro Sarigedik x Bomontiada, İstanbul, Turkey

2020 Ride into the Sun, 3rd Industrial Art Biennial, Labin, Croatia

2020 Test Case, sundaymorning@ekwc, Oisterwijk, Netherlands

2019 YFD 10: One Must Continue, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey

2019 Material Play, Salisbury University Galleries, Salisbury, MD, USA

2019 Pandora's Black Box, Galata Greek School, İstanbul, Turkey

2018 An Internal Garden, Depo, İstanbul, Turkey

2018 Artificial Life, Chicago Artists Coalition, Chicago, IL, USA

2017 Other Hours, 601 Artspace, New York, NY, USA

2017 For Rent, For Sale, Protocinema, İstanbul, Turkey

2017 Young, Fresh, Different, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey

2017 Boondoggle, Chicago Artists Coalition, Chicago, IL, USA

2017 -on the bank of what river?, Roman Susan Gallery, Chicago, IL, USA

2016 Ground Floor Biennial, Hyde Park Art Center, Chicago, IL, USA

2016 23rd Evanston and Vicinity Biennial, Evanston Art Center, Evanston, IL, USA

2015 Faculty & Visiting Artists Exhibition, Chicago Academy for the Arts, Chicago, IL, USA

2015 MFA Show, Sullivan Galleries, Chicago, IL, USA

2015 Producers Producing Production Jones, The Carl, Chicago, IL, USA

2015 Let's Get Pataphysical, 2nd Floor Rear, Chicago, IL, USA

2015 Political Art and Resistance in Turkey, NGBK, Berlin, Germany

2014 Surface Tension, Sullivan Galleries, Chicago, IL, USA

2014 Biennale of Santorini: Peace Mechanisms, Santorini, Greece

PRESS

2023 Katja Hock, "Schön schmutzig.", art-in-berlin.de (April 30).

Lyndsey Walsh, "Insight: Vicious Cycle", clotmag.com (March 16).

Tom Mustroph, "Das Wasser als Objekt der Kunst", Taz die Tageszeitung (March 16).

2022 Yalda Bishahri, "More Than a Feeling", Canvas Magazine (September-October Issue).

2021 Insun Wood, "Once Upon a Time Inconceivable: A Review and a Conversation", Global Art Daily (October 15).

2021 Bala Gürçan, "Once Upon a Time Inconceivable", ArtAsiaPacific (November Issue).

2021 Ayla Jean Yackley, "Honoring a Decade", Canvas Magazine (November Issue).

2021 Zeynep Ugan, "Pushing to be Heard", Canvas Magazine (March-April Issue).

2021 Huo Rf, "Huo is Asking", Unlimited Magazine, (January-February Issue).

2020 Christian Oxenius, A Utopic Multilogue (in the age of absence), (Essay for the 3rd Industrial Art Biennial Catalogue).

2019 YFD 10: One Must Continue, Exhibition Catalogue (Essay by Burçak Bingöl).

2019 Matt Hanson, "To Grow in Isolation: Sibel Horada's Gardens at Depo", border_less (March 28).

2019 Ulya Soley, "Two Places at Once", unlimiteddrag.com (March 20).

2018 Seda Yörüker, "Foliation and Decay in Horada's Garden", unlimiteddrag.com (December 6).

2018 Ali D. N., "Why You Should Bother to Visit Exhibitions", khabarkeslan.com (February 4).

2017 Mary Pelletier, "The Exhibitions Not to Miss in İstanbul", apollo-magazine.com (September 20).

2017 Nicole O'Rourke, "Critic's Guide: İstanbul", frieze.com (September 14)

2017 Fulya Baran, "Following the Young, Fresh, Different", Hürriyet Kitap (July 21).

2016 Lindsay Castello, "In the Studio: Gulsah Mursaloglu", duplexgallery.com (November 25).

2016 Ground Floor Exhibition Catalogue (Essays by Tempestt Hazel, Dawoud Bey and Alison Peters Quinn).

2016 Elizabeth Lalley, "Next Gen Talent: A Review of the Recent MFA Biennial Ground Floor at the Hyde Park Art Center", NewCity (October Issue).

2016 Alison Reilly, "Ground Floor at the Hyde Park Art Center", Chicago Gallery News (September 25).

2016 Caroline Picard, "At the Headwaters: An Interview with Lindsey French, A. Laurie Palmer, Sarah Ross and Gulsah Mursaloglu", badatsports.com (August 10).

2016 Featured Artist and Interview, Art Reveal Magazine (Issue 14: March'16).

RESIDENCIES

2024 Goldrausch Künstlerinnenprojekt, Berlin, Germany

2022 Arnis Residency, Arnis, Germany

2020 SAHA Studio, İstanbul, Turkey

2019 sundaymorning@EKWC, Oisterwijk, Netherlands

2018 İstanbul Biennial Production and Research Programme, İstanbul, Turkey

2016 Hatch Projects, Chicago Artists Coalition, Chicago, IL, USA

2016 Oregon College of Art and Craft, Portland, OR, USA

2013 Scuola Internazionale di Grafica Venezia, Venice, Italy

AWARDS & FELLOWSHIPS

2016 Dave Bown Projects, 11th Semiannual Competition, Award of Excellence

2015 6th Artslant Showcase Winner in Installation

2015 Painting and Drawing Teaching Fellowship, School of the Art Institute of Chicago

2014 Second Year International Graduate Scholarship, School of the Art Institute of Chicago

2012 SAIC Incentive Scholarship, School of the Art Institute of Chicago

SANATORIUM

Gülşah Mursaloğlu

1989 born in İstanbul. Lives and works in Berlin, Germany.

VISITING ARTIST LECTURES, PANELS, WORKSHOPS

2023 Visiting Artist, Universität der Künste, Berlin, Germany

2023 Participant, "Matter of Flux" Conference, Art Laboratory Berlin, Berlin, Germany

2023 Reading Club Artist Talk, Art Laboratory Berlin, Berlin, Germany

2021 Artist Talk: On Hosting Bodies, Sanatorium, İstanbul, Turkey

2021 Visiting Artist, Massachusetts College of Art, Boston, MA, USA

2021 Panelist, "Grandma's Garden", Kale Tasarım ve Sanat Merkezi, İstanbul, Turkey

2020 Visiting Artist, University of California, Santa Cruz, CA, USA

2019 Lecture, "Potato: A Tale of Elasticity", 16th İstanbul Biennial, İstanbul, Turkey

2019 Panelist, "Loading Limit", Pera Museum, İstanbul, Turkey

2019 Workshop, "Transient Forms and Images", Pera Museum, İstanbul, Turkey

2018 Presentation, "Interpretation of Works in 'Bureau of Unspecified Services'" curated by Sohrab Mohebbi", SALT, İstanbul, Turkey

2017 Lecture, "Current Work", Ox-bow School of Art & Artists' Residency, MI, USA

2016 Panelist, "Conversation on Craft: Image & Object", OCAC Portland, OR, USA

PUBLICATIONS

2024 Downtime, Spread too Thin, Goldrausch Künstlerinnenprojekt, Berlin, Germany

2023 Contributor, What are the Words You do not Have Yet?, Amsterdam, Netherlands

2021 Dear Laurie, Dear Gülşah, Umur Yayınları, İstanbul, Turkey

2020 Contributor, Dergi 12/2020, İstanbul, Turkey

2019 Contributor, Exhibition Catalogue: One Must Continue, Zilberman Gallery, İstanbul, Turkey

SANATORIUM

KEMANKEŞ MAHALLESİ MUMHANE CADDESİ LARAZ HAN NO:67 BEYOĞLU / İSTANBUL
WWW.SANATORIUM.COM.TR / INFO@SANATORIUM.COM.TR/ T: +90 212 293 67 17